

PROLÓGUS

Az elemek őrjöngve tomboltak körülötte, s irgalmatlanul belemartak minden oldalról. Tűz, víz, föld és levegő – mind átítatva nyers, elszabadult mágiával – forgatagában vergődött pelyvaként, féktelenül. Már azzal, hogy a puszta helyben maradásért küzdött, azt kockáztatta, hogy széthasad, de kitartott, hiszen nem tehetett mást.

Tekintete előtt számtalan jelenet, számtalan tárgy suhant tova; érzékeit az idő végtelen, vad képei ostromolták. Láttott tájakat, csatákat, teremtmények sokaságát, melyeket meg sem tudott nevezni. Hallotta a hangját minden lénynek, amely valaha létezett, létezik és létezhet. A fülében mennydörgött az összes valaha ütött zaj, hihetetlen színek kavargtak körülötte.

Mindebből a legnyugtalanítóbb az volt, hogy a lét minden pillanatában egyszerre látta önmagát, kezdve az idő születésétől, és annak a végén is túl. Akár fel is bátorodhatott volna ettől, ha nem szenved az összes megtestesülése ugyanabban a torz környezetben, mint a jelenbeli. Minden létformája azért küzdött, hogy világát – és azzal együtt a valóság egészét – megmentse az összeomlástól. Nozdormu minden ízében rázkódva felüvöltött a fájdalomtól és a csalódottságtól.

Sárkány alakját viselte – a hatalmas, arany- és bronzsín szörnyetegét, amely úgy tűnt, mintha az idő homokjából és pikkelyes húsból állt volna össze. Szeme napszínben szikrázó aranygömb, karmai csillámló gyémántok voltak. Ő volt az Idő Megtestesülése, az Azerothot felügyelő, egyensúlyban, harmóniában tartó és védelmező öt nagyszerű entitás egyike. Azok teremtték őket, akik megformázták a világot, és neki kivételes hatalmat adományoztak; beláthatta a jövő miriád ösvényét, és elmerülhetett a múlt kifinomult szövevényében. Úgy úszhatott az időfolyamban, mint más sárkányok az égen.

Azonban alig bírta megakadályozni a katasztrófát, pedig önmaga segítségére sietett a számtalan időpillanatból, melyekben egyformán létezett.

Hol lehet? kérdezte magától, immáron nem először. *Hol azok?* Számos jelet érzékelt, de egyik sem mutatott rá egyenesen arra, amit keresett. Amikor felfedezte a valóság szövetének felfeslését, azonnal elindult, hogy megvizsgálja, de hamar szembesült vele, hogy alig képes megakadályozni a mindenség pusztulását. Ennél többre nem tellett tőle.

Ezért fordult ahhoz a személyhez, akinek a hatalma ezerszeresen eltörpült az ő ereje mellett, ám elkötelezettsége és leleményessége az öt legnagyobb sárkányéval vetekedett. Felkereste Korialstraszt, a vörös sárkányt, Alexstraszának, az Élet Forrásának hitvesét, s töredezett látomást küldött neki. Sikerkült rávennie, hogy maga is – válaszok után kutatva – útnak induljon, szemügyre vegye az egyre növekvő katasztrófa egyik jelét, hátha valahogy megoldást talál a szörnyű helyzetre.

De a mágikus jelenség magába szippantotta Korialstraszt és ember pártfogoltját, Rhonint. Így, amikor közelebb kerültek egymáshoz, Nozdormu megfeszítette akaratát, és az idő

uralma által abba a korba taszította mindkettejüket, melyből vélhetően a valóság törésének oka származott. Túléltek az utazást, de ezenkívül nem sok egyebet tudtak felmutatni.

Miközben a nagy Megtestesülés a küldöttjei sikerében reménykedett, maga is megtett minden tőle telhetőt. Hatalmának határait feszegetve kitekintett a kínzó örületből, és a káosz különböző megnyilvánulásait szemlélte. Átküzdötte magát az örvénylő víziókon, melyekben ork hordák tomboltak, királyságok emelkedtek fel és buktak meg, vulkánok törtek a felszínre – de nem lelt újabb nyomra.

Valami mégis megváltozott... Valami, ami a valóság elpusztításával fenyegető törés háttérében állt. Az egyik gócpontból energia áramlott ki, messze, messze tőle. Nozdormu összeszedte erejét, és cápaként üldözte a halovány nyomot, érkeivel áthatolt az idő szörnyű örvényén. Többször is úgy érezte, elveszítette, de valahogyan mindig sikerült újra megelnie.

Azután lassan erők rajzolódtak ki előtte bizonytalanul. Ismerős érzést árasztottak, olyat, melytől előbb kis híján elutasította az egyre nyilvánvalóbbá váló igazságot. Habozott, elvesztette önbizalmát, a tévedés lehetőségét fontolgatta. Nem lehet igaz, hogy ez az ok álljon az egész mögött. *Lehetetlen!*

Nozdormu előtt a Végtelen Forrás képe bomlott ki a tomboló káoszból. A fekete tó felszíne ugyanolyan örülten kavargott, mint minden körülötte, a színtiszta mágia vad villanásai harcoltak egymással a sötét víz felett és alatt. Közben meghallotta azt a suttogást is.

Először démonok hangjának vélte, a Lángoló Légió hangjának, de őket eléggé ismerte már ahhoz, hogy gyorsan elves-

se ezt a lehetőséget. A suttogásból csöpögő gonoszság sokkal ősibb, sokkal rosszindulatúbb volt...

Az elemi erők egyre csak tépték és szaggatták lényét, de Nozdormu nem törődött már a fájdalommal, minden figyelmét új felfedezése kötötte le. Úgy vélte, végre megglelte a kulcsot a katasztrófa rejtélyéhez. Fogalma sem volt róla, hogy hatalmában áll-e még befolyásolni az eseményeket, de ha legalább az igazságot kideríti, akkor Korialstrasznak is több esélye lesz a sikerre.

Tovább vizsgálta a tavat. Majdnem mindenkinél jobban tudta, hogy az a víz sokkal több annál, aminek látszik. A halandók felfogni is képtelenek a maga valójában, a többi nagy Megtestesülés sem érthette meg úgy, mint ő, s Nozdormu bizonyos volt benne, hogy a Végtelen Forrás még előtte is rejt titkokat.

Látszólag mintha a sötét mélységek felett suhant volna el, valójában tudata egy másik birodalomban járt. Egymásba kapcsolódó erők labirintusán verekedte át magát, amelyek pajzs-ként fedték el a vizslató szemek előtt a Forrás lényegét. Úgy tűnt, mintha a mágikus víz önálló életre kelt volna – vagy mintha valami olyannyira befurakodott volna a Forrásba, hogy részévé is vált.

Nozdormu megint a démonokat sejtette először az események mögött, elvégre ők törekedtek arra, hogy a Végtelen Forrás hatalma által nyissák meg az utat világpusztító uruk előtt. Azonban újra érezte azt is, hogy a történések mögött álló entitások sokkal alattomosabbak és ravaszabbak, mint a démonok vagy mint uruk, Sargeras.

Nyugtalanság szállta meg az Idő Fejedelmét, ahogy közeledett a maghoz. Több helyen is majdnem csapdába esett, hamis utak és ösvények csábították, amiket azért alkottak

meg, hogy örökre odakössék lényét a Forrás erőihez, és elemésszék hatalmát, esszenciáját. Végtelen óvatossággal haladt célja felé. Ha elvétí, az nem csupán a saját pusztulását jelentené, de egyben a valóság egészének teljes és végleges megsemmisülését is.

Egyre mélyebbre és mélyebbre merült, és a Forrást alkotó erők hevessége ámulatba ejtette. Az általa érzékelt hatalmak a titán teremtőkre emlékeztették, kiknek ősi dicsősége mellett ő maga is csupán sárból előmászó féregre hasonlíthatott. Talán még a teremtők is kötődnek valamiképpen a Forrás rejtélyeihez?

Látomásában továbbra is az árnyékos felszín felett lebegett; ezen a halandó világon túli létsíkon csupán ő és a Forrás rendelkeztek bárminemű szilárdsággal. A víz a pusztaságban lebegett, feneketlen tó, mely világokon nyúlt keresztül.

Közelebb húzódott a felkorbácsolt felszínhez. Ami talán a halandó világban visszatükrözött volna a képét, de ott, a káosz mélyén Nozdormu csupán a feketeséget látta maga alatt. Tudatával lenyúlt, még mélyebbre fúrt, egyre közelebb jutott a maghoz... és az igazsághoz.

Csápszerű nyúlványok növekedtek a tintaszerű vízből, és megérintették szárnyait, lábait, nyakát. Épp csak sikerült fennmaradnia, ahogy a vízcsápok le akarták rántani a felszín alá. Küzdött ellenük, de azok szorosan tartották, lefoglalták mind a négy lábát, és az egyik a nyakára tekeredett, egyre csak szorította. Nozdormu felfogta, hogy mindez csupán káprázat, ám ugyanakkor valós történéseket jelképeznek. Akármilyen mélyen a Forrás mélyén, a tudatát próbálta kelepcebe ejteni. Ha nem szabadítja ki magát minél gyorsabban, hamarosan elpusztul, mintha az őt elvakító káprázat valóságossá válna.

A sárkány összeszedte minden erejét, és pusztító leheletének mágikus hatalmával csapott le – látomásában a víz kvarcosan csillogóvá vált a belé áradó homoktól. A csápok megvonaglottak, visszahúzódtak, elsorvadtak, ahogy az őket létrehozó energia hirtelen előregedett, meggyengült.

Ám amint szertefoszlottak, azonnal újabbak csaptak ki a tó felszínéből. Számított erre, így sebesen kitért – a látomásban hatalmas szárnycsapásokkal lebbent feljebb, alatta négy fekete nyúlvány csapott a levegőbe és zuhant vissza.

A sárkány röpte megakadt, ahogy egy csáp mégis elérte a farkát, és rátekeredett, majd visszarántotta. Nozdormu elfordult, de több tapogató újra támadásba lendült. A nyúlványok kicsaptak a felszín alól, minden irányból, ezúttal oly sokan, hogy képtelen volt mindet elkerülni.

Egyre többet ütött félre – viszont tucatnyi csáp tekeredett a tagjaira, mind iszonytató erővel húzta lefelé. A felkorbácsolt Forrás kérlelhetetlenül magába vonta. Örvény formálódott alatta, már fentről érezte a hihetetlen szívóerőt. A csápok egyre csak húzták lefelé.

Az örvény megváltozott, átalakult. A szélén körbe-körbeszáguldó hullámok taréjt növesztettek, megkeményedtek, a középpont tovább mélyült, és kicsapott belőle egy újabb nyúlvány, amely valamiképpen különbözött a többitől. Hosszabb volt, inasabb, vaskosabb, és ahogy közeledett a vége, három hegyes tüskévé bomlott szét. Egy száj és egy nyelv öltött alakot.

Nozdormu aranyszín szeme elkerekedett, újult erővel küzdött tovább. A szörnyű állkapocs éhesen nyílt szélesebbre, a nyelv odacsapott, puszta érintése is égette a sárkány pikkelyeit.

Mindeközben a Forrásból jövő suttogás még maróbb rosszindulatot sejtetett, mohóbbá és fenyegetőbbé vált. A hangok elkülönültek valamelyest, fájón megborzongatták a nagy Megtestesülés lényét. Egyre határozottabban úgy érezte, hogy a démonoknál is sötétebb erőkkel áll szemben...

Újra az idő homokját fújta a csápokra, de hatalommal átítatott lehelete úgy pergett le a fekete végtagokról, mintha csupán köznapi por lett volna. Az Idő Fejedelme rángatózni kezdett, hogy legalább egy-két csáptól megszabaduljon, de azok úgy tapadtak rá, mintha hozzánőttek volna a testéhez.

Mindez érthetetlen volt számára. Mint az idő megtestesítőjét, a teremtők felruházták saját halálának ismeretével. Tanulság volt ez számára, hogy ne tartsa magát mindenek felett állónak, végletesen felsőbbrendűnek. Pontosan tudta, mikor és hogyan éri el a vég – nem így és nem ekkor.

Képtelen volt kiszabadítani magát. A nyelv a pofájára tekeredett, olyan erővel szorította, hogy állkapcsa is megroppant. Emlékeztette magát, hogy mindez csupán látomás, de a tudat kevés volt, hogy enyhítse a kínt vagy a nyugtalanságot, ami soha nem tapasztalt módon feszítette bensőjét.

A csápok már majdnem a fogakig húzták. Az iszonytató állkapocs összechapódott, részben megfélemlítés céljából – sikerrel. A valóság egyben tartására tett erőfeszítések elvették ereje java részét. Miért ne hagyná, hogy a Forrás magába szippantsa? Miért ne hagyhatná, hogy bekövetkezzen az elkerülhetetlennek látszó végzet...

Nem! Képtelen volt feladni. Kétségbeesett ötlete támadt; nem bízott benne, hogy elég erőt tud összeszedni a kivitelezéshez, de nem látott más lehetőséget.

Teste felfénylett, látszólag elernyed, mintha magába fordult volna. Az események hirtelen más fordulatot vettek, s

minden mozdulat újra lejátszódott, ezúttal visszafelé. A nyelv letekeredett róla; Nozdormu belélegezte a kifútt homokot, a csápok eleresztették, és visszazuhantak a fekete vízbe...

Amint kiszabadult, Nozdormu megállította az idő visszaforgatását, és tudatával eltávolodott a Forrástól, visszatért a testébe. Újra ott lebegett a kaotikus időfolyamban, egyben tartotta a valóságot; a titáni cselekedet sokkal nehezebbé vált így, hogy erejét a Forrás tanulmányozására és csapdáinak elkerülésére használta, de valahogy képes volt folytatni. Találkozott a Forrást megrontó gonoszsággal, és már tudta, bukása többet jelentene a világ pusztulásánál.

Felismerte őket, és mellettük a Lángoló Légió egésze is halvány árnyék lehetett csupán. Azt is tudta, hogy tehetetlen velük szemben. Alig bírta ellenőrzése alatt tartani a káoszt, és ha megtehetette volna, akkor sem akart már kinyúlni a többiekhez.

Elvesztette reményeit, csupán a korábbi, halovány sugár maradt meg szívében. Tudta, ő nem tehet többet, mint eddig, s az oly jelentéktelennek tűnt, hogy többé nem érezte az elszántságot, amely mindvégig hajtotta.

Minden rajtuk múlik... – gondolta, miközben a nyers erők tovább tépték és szaggatták. *Minden Korialstraszon és társain múlik...*

ELSŐ FEJEZET

Messzire érződött a felégetett táj felett lebegő csípős füst és a százával heverő holttestek lassú bomlásának émelyítőn édes szaga. Nem lehetett eldönteni, melyik az erőteljesebb.

Az éjelfeknek sikerült feltartóztatni a Lángoló Légió legutóbbi támadását, de közben ismét hátrébb szorultak. Csillagszem Desdel próbálta egy újabb hadműveletnek beállítani az eredményt, mely által jobb rálátásuk nyílik a démonok gyengéire, de Malfurion és barátai tisztában voltak az igazsággal. Csillagszem arisztokrata volt, jelentősebb stratégiai ismeretek nélkül, és hozzá hasonlókkal vette körül magát.

Hollócsőr nagyúr halálával senki sem maradt, aki szót emelt volna a befolyásos nemessel szemben. Mi több, a néhai parancsnokon kívül nem sok éjelf rendelkezett igazi harci tapasztalattal, és mivel a családja utolsó tagja volt, Háza sem állíthatott ki örököst a rangjára és posztjára. Csillagszem törekvő alaknak látszott, ám nyilvánvalónak tűnt, hogy alkalmatlansága miatt ambícióit és népét együtt söpri majd el a Légió.

Malfurion gondolatait nem csupán a sereg baljós jövője foglalta le. Egy másik, jóval személyesebb probléma miatt újra meg újra azon kapta magát, hogy Zin-Azshari felé tekintet. Alig aludt; amint az első halovány fénysugarak megjelentek keleten, ő már éberén tűnődött tehetetlenségén és hibáin. Elveszítette azt a két elfet, akik a legtöbbet jelentették számára – ikertestvérét, Illidant és a szépséges Tyrande-ot.

Az éjelfek lassan öregszenek, azonban Malfurion sokkal idősebbnek tűnt valós életkoránál, ami alig néhány évtized volt csupán. Tartása nem változott, alkata és bőrszíne is a régi maradt, de ferdén metszett, ezüstös tekintetéből olyan mélységes keserűség áradt, amelyet kevés éjelf tapasztalt. E feneketlen komorság szinte ijesztően hatott az éjelfekre szintén nem jellemző, farkasszerű vonásokkal párosulva, amilyeneket rajta kívül szinte csak ikertestvére arcán lehetett látni.

Ám nemcsak ő változott meg. Környezete is másképp viszonypult hozzá; fajtája azelőtt megvetette egyszerű öltözkéért, sötétzöld sörényéért és druida hivatásáért, de a legutóbb történtek óta kétségbeesett reménnyel néztek rá, tudva, hogy többségük neki köszönhetően lehet még életben.

Csak ő maga nem látta magát hősnak a történetek fényében. Sokan nem tudták, hogy öntudatlan állapotban támadott éktelen viharral a csatatérre, és az még inkább aggasztotta, hogy a természeti erőkkkel kapcsolatos tanulmányai lassan őt is átformálták.

Megvakargatta feje búbját, ahol a haja alatt két apró dudor rejtőzött. Alig néhány napja jelentek meg, és már kétszer akkorák voltak, mint amikor felfedezte őket. A szarvak gondolatára meghűlt a vér az ereiben, mivel mindig a démonok jutottak eszébe róla – pontosabban Xavius, a királynő főtanácsosa, aki egyszer már visszatért a halálból, és mielőtt Mal-

furion újra elbánt vele, még sikerült a Lángoló Légió urának karmai közé küldenie Tyrande-ot.

– Nem kellene annyit gondolnod rá – szólította meg valaki.

Malfurion a meglepetés legapróbb jele nélkül pillantott oda, pedig sokan igencsak megbámulták volna Rhonint, az embert, akihez hasonlót egész Kalimdoron sem lelhettek volna.

A csuklyás alak sötétkék talárt viselt, alatta hasonló színű inget és nadrágot. Egy fejjel alacsonyabb volt a druidánál és úgy általában az éjelfeknél. Leginkább vállig érő, tűzvörös haja vonzotta a báméskodó tekinteteket, és kerek, sápadt arca – enyhén egyik oldalra hajló orra pedig kifejezetten nyugtalanította az éjelfeket. Tekintete is meglepő lehetett; smaragdzöldben pompázott, fekete pupillával.

Kissé alacsony termete ellenére is izmosabb alkatú volt, mint Malfurion. Úgy festett, mint aki megállja helyét a harcban – és valóban –, ami szokatlan egy ilyen személytől, aki jártas a mágikus művészetekben. Rhonin *embernek* nevezte magát, viszont hozzá hasonlókról itt még senki sem hallott, mi több, ha a lánghajú utazó a népe tipikus képviselőjének számított, akkor Malfurion azt kívánta, bár állna még vagy ezer ember a serege mellett! Rhonin úgy játszott a mágikus hatalommal, mint egy félisten ivadéka – miközben az éjelfek efféle ereje szinte teljes egészében a Végtelen Forrástól függött.

– Hogyan mondhatnék le róla? Miért akarhatnám egyáltalán? – kérdezett vissza az ifjú éjelf, hirtelen haragot érezve a férfi iránt, akiről tudta, hogy egyáltalán nem szolgált rá efféle rosszindulatra. – Tyrande túl sokáig raboskodik már, és még csak be sem tudok pillantani a palota falai mögé!

Hiába volt a mestere maga Cenarius, hiába volt képes belépni a Smaragd Álomba, és álomalakban eljutni bárhová a világon! Hiába sikerült korábban áttörnie az Azshara királynő palotáját védelmező mágikus akadályokon, majd bezárni így az első portált és megölni Xaviust – legalábbis első alkalommal! Legutóbb a nagy hatalmú démon, Archimonde erősítette meg a fellegrvár védelmét, és még a Smaragd Álomban közeledők elől is elzárta a területet. Malfurion újra meg újra megpróbálta áttörni a mágikus falakat, de csak annyit ért el, mintha anyagi testét vetette volna neki egy ház oldalának. Az sem könnyített a szívéen, hogy Tyrande mellett feltehetően testvére is a palotában tartózkodott éppen.

– Elune óvja őt – próbálta megnyugtatni Rhonin. – Mindig is úgy tűnt, hogy a Holdanya a kegyeibe fogadta.

Ezzel az érvel nem lehetett vitába szállni. Tyrande-ot nemrégiben avatták novíciává, a főpapnő a halála előtt mégis őt választotta utódjává – a Légió betörése hatalmas változásokat hozott mindkettejük életében. De a növekedés nem csupán rangban mutatkozott meg; a lány hatalma is hihetetlenül megerősödött. Sajnos így csak még értékesebb prédává vált a démonok számára, és hiába érte el a végzet Xaviust, ez nem mentette meg Malfurion szerelmét a fogságtól.

– Talán Elune szembeszállhat Sargerass sötétségével?

Rhonin összeráncolta vastag szemöldökét.

– Az ilyen beszéd mit sem segít, Malfurion – hátrapillantott –, és különösen értékelném, ha nem beszélnél így az új barátaink közelében.

A druida egy pillanatra elfeledte minden bánatát, ahogy meglátta a mágus mögött közeledő alakokat. Hamar rájött, hogy nem származhatnak egyazon fajból, mivel némelyikük

még az éjelfeknél is sokkal magasabb és szélesebb vállú volt, míg mások alacsonynak számítottak, még Rhoninhoz viszonyítva is. Mind olyan határozottsággal és lendülettel mozogtak, ami Malfurion dölyfös népétől is szokatlan lett volna.

Pézsmaszag csapott az orrába, amely egyre határozottabban erősödött. Hamarosan ágyékkötőt viselő és masszív lándzsát hordozó, bundás figura állt meg előtte, és lenézett rá. Az óriás nehéz, reszelős lélegzete miatt orrkarikái halkán csilingelve egymásnak ütköztek. Állkapcsa közel egy lábnyi hosszú lehetett, mélyen ülő, fekete szemében elszántság tüze izzott. A kemény, ráncos homlok felett két veszélyes kinézetű szarv meredt előre. Egy tauren állt előttük.

– Ő... – kezdte Rhonin.

– Magashegy Huln vagyok, éjelf – morajlott fel a bozontos, bikafejű teremtmény hangja. – Saslándzsás Huln! – Felemelte fegyverét, megmutatta az ívbe kovácsolt élt, amely egy ragadozó madár csőrére hasonlított. A nyelet szorosra húzott bőrszalag fedte egészen a fémpenge tövéig, rajta Huln népének nyelvén íródott jelek sorakoztak. Malfurion tudott annyit a taurenekről, hogy valószínűleg a fegyver történetét írták fel oda, kovácsolásától kezdve viselőinek során keresztül a jelenig. – Huln beszél az egybegyűlt törzsek nevében.

A teremtmény bika alakú fejével ellentmondást nem tűrve bólintott, és állatias pofájából feltörő morgással adott nyomatékot szavainak. Bundáját legalább két tucat fonat díszítette, többségük az állkapocs alatt himbálózott. Mindegyik egy-egy nagyra becsült ellenfél halálát jelezte.

A tauren jobb karja alatt megálló, zömök és izmos alak felhorkantott. Nagy vonalakban Rhoninra emlékeztetett, de ebben ki is merült minden hasonlóságuk. Alkata miatt a sűrű szakállú figura úgy nézett ki, mintha valamely elképesztő

erő – talán a tauren vagy a mögötte álló, medveszerű alak – kalapálta volna kisebbre egy harci pöröllyel. Még meglepőbb volt az a tény, hogy teste nem húsból, hanem kőből épült fel. Durván faragott izmai szürke gránitnak tűntek, enyhén kanccsal szeme olyan volt, mint a csillámló gyémánt. Szakálla dús szőrzet helyett ércek bonyolult szövvényéből tevődött össze, amitől enyhén őszesnek látszott.

A törp – Malfurion így ismerte fajtáját – benyúlt az övére akasztott számos erszény egyikébe, és agyagpipát vett elő gyújtósskatulyával. Ahogy meggyújtotta a pipát, a tűz néhány pillanatra megvilágította az idősnek tűnő arcot, a kerek orrot. Akár előrehaladott kort jelzett szakálla szürkésege, akár nem, az öregség más jelei nem mutatkoztak rajta. Kőteste ellenére csuklyás öltözetet és széles, lapos csizmát viselt, pantallója és inge leginkább a bányászokéra emlékeztetett, hátára majdnem akkora fejszét csatolt, mint ő maga. A kivételesen éles penge megcsillant a napfényben.

– Vasmetsző Dungard, a földszerzetek szószólója – mutatkozott be röviden. Fajtája nem a sok beszédről híresült el.

A földszerzetek népe. Malfurion megjegyezte a kifejezést – a törp éjelf szó volt csupán, megvető felhanggal.

Dungard mögött felmordult a medveszerű lény. Sem a tauren, sem a törp nem szentelt figyelmet a félelmetes jelenésnek, de a druida ösztönösen hátrébb lépett.

A teremtmény előrebaktatott; bár leginkább egy medvére hasonlított, mozgása egészen emberszerű volt. Malfurionnak Ursoc és Ursol ikeristenségek jutottak eszébe, bár nyilvánvalóan sokkal egyszerűbb lény állt előtte. Megfakult, barna ágyékkötőt viselt, és karmokból készült nyakláncot, lábán három ujj meredezett, egyik négyujjú mancsában dorongot tartott, a másikat ökölbe szorította. Állatiasan rekedt hangján